

БОРБА®

Земя, обичана и свята!

С храмове, с природата богата –

С вярата ни даваш сила.

ти в нас оставаш дълговечна, мила!

Рождественско послание до боголюбивите християни извън пределите на Родината ни

*“И Словото стана плът, и живя между нас, пълно с благодат и истина; и ние видяхме славата Му, слава като на Единороден от Отца”
 (“Йоан. 1:14)*

Възлюбени в Господа чеда на Светата Българска православна църква,

Благ и милостив е Господ, че ни удостои да се озарят лицата ни с Рождественската благодат и заедно с набожителите да прославим непостижимата тайна на Боговъплъщението, която е “велика... защото Бог се яви в плът” (1 Тим. 3:16). Днес цялото творение ликува – ражда се Спасителят. Земната църква тържествува заедно с небесната в този ден на особена духовна радост. Прекланяме се пред Божието величие и смирено въздаваме благодарности на любещия ни небесен Отец, Който толкова “обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен” (Йоан. 3:16). Ето от този непресъхващ извор на вечен живот ние утоляваме жаждата си и духовно укрепваме.

Като следваме Божията повеля да имаме в сърцата си любов, днес сме призвани да си спомним за нашите братя и сестри далеч от пределите на нашата Родина. Застанали под купола на храма в тая свята нощ, мислите ни са насочени към тях и заедно с тях съпреживяваме техните радости и скърби. Молим Всеподателя Бога да ги укрепява телесно и душевно, да им дава търпение, да благославя

трудовете им, да укрепява православната им вяра.

Нашето общество преживява духовна криза, християнските ценности са заплашени от подмяна, всекидневието ни е динамично и стихийно и духовните ни ориентири се губят в него. Честно пъти търсим суетната слава и забравяме за стойностите на вечното. С болка виждаме, че израства религиозно неграмотно поколение, свидетели сме на увеличаваща се детска агресия, вредни и порочни зависимости сред младите хора. Църквата настоятелно призовава в българското училище да се преподават и знания за православната ни вяра, която ни е съхранила като народ. Нашите братя и сестри, далеч от своята Родина, знаят особено добре колко спасително е да имат православен български храм, българска църковна община – място, където се връщат към своите корени.

Христос се роди, за да освободи човеците от властта на греха и смъртта, Той ни даде живот от Себе Си (Йоан. 5:26). Затова в предано служение на Бога и народа си трябва да пазим сърцата си чисти, да мислим “за това, що е истинно, що е честно, що е справедливо, що е чисто” (Филип. 4:8). Ще продължаваме да отстояваме истината и да я търсим, за да се наречем чеда Божии. Притеснения и смутове ще продължават да ни връхлитат, разочарования и предателства не бива да нарушават душевния ни мир, защото имаме своето упование – вярата в родилия се Богомладенец. Не бива да се съблазняваме от лъжливи кумири, защото историята показва колко изменчиви и непостоянни са те.

Нека в сърцата си да посрещнем Родилия се Христос Спасител. Църквата ни подканя “Христос се ражда – прославете Го, Христос идва от небето – посрещнете Го” (катавасии на утренията). Отечески поздравяваме всички вас и молим Всемилостивия Господ да освети с неземната светлина на Витлеемската звезда жизнения ви път. Благодатта на Родилия се Спасител на всички да бъде с всички вас! Амин.

24 декември 2010 г.,
Рождество Христово,
София

+ Агатопопски епископ Висарион,
Свети Синод на Българската православна църква
с наместник-председател Софийски митрополит Инокентий

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 60, брой 1

Книжка сто деветдесет и трета

Януари 2011

Президиумътъ на Българския националенъ фронтъ, Инк., Чикаго, САЩ, Представителството му въ България и Редакционната колегия на списание “Борба” въ връзка съ

Рождество Христово и настъпващата 2011 година

Поздравяватъ хилядитъ свои съмишленици въ България и извънъ нея и читателитъ на сп. “Борба” съ пожелания за здраве и дълголѣтие.

България е една и българскиятъ народъ е единъ – плътъ отъ плътта и кръвъ отъ кръвта на който сме ние.

Нека съ несломимъ духъ и борческа енергия не жалимъ сили и умения да претворимъ на дѣло борбата за възстановяване на националната по духъ и социална по съдържание българска държава, въ която **върховенството на закона да бжде примеръ за пограждане.**

Това ще е нашиятъ приносъ въ съкровищницата на Обединена Европа.

Мѣсто за отстъпление нѣма!

Съ вѣра въ бждещитъ успѣхи на българския народъ!

За България!

Президиумъ на БНФ, Инк.

Днес, 16 октомври 2010 г., ние, долуподписаните:

Единни срещу комунизма

представители на граждански сдружения и инициативи, на политически движения и партии, надживели комунистическия терор, установен в България след 9 септември 1944 г., като изразяваме общата си воля за съвместни действия и участие в общественно-политическия живот на страната, сключваме настоящия

МЕМОРАНДУМ ЗА ГРАЖДАНСКО И ПОЛИТИЧЕСКО СЪТРУДНИЧЕСТВО

в създаване на общ антикомунистически народен фронт.

Атеизмът и моралната разруха, завещани ни в наследство от социализма, унищожиха ценностната система, мобилизираща нацията. Завърши една епоха и започна нова, без оздравителния в случая обществен дебат за миналото! Независимо че комунизмът бе отхвърлен и приравнен с фашизма като античовешка практика, декомунизация у нас не бе извършена!

Надеждите ни за действителна промяна след 10 ноември 1989 г. не се оправдаха. Партиите на “прехода”, създадени и насочвани от ДС, обслужиха “перестройката” и изживяха своето време. **Комунистите се прекръстиха на социалисти и престъпленията на БКП срещу България останаха ненаказани!** До днес у нас липсва партийна структура, която да представлява обикновения български гражданин във властта и последователно на дело да защитава неговите интереси.

В резултат: Бедността изражда семейства ни, преживяваме поединчно и се топим като народ. Обществото ни е разделено на масово бедни, които плащат сметката, и малцина богати, живеещи на техен гръб.

Ето защо, загрижени за своя несбъднат делник, бъдещето на нашите деца и Отечеството, ще възстановим основите на свободното демократично общество. Гражданските ни права и задължения, съобразени с християнския морал, ще гарантират: свобода и всекиму своето, та да няма гладни и безимотни, а да има труд, хляб и мир за всички! В една социално ориентирана икономика ще създадем възможности за прогрес и благоденствие на отделната личност и обществото като цяло.

Нашата 80-годишна борба и саможертва в дела срещу утопията на комунизма ни призовават: Днес, в условията на духовна нищета и материална зависимост да заявим, че **БКП/БСП генерира беззаконие и тоталитаризъм, престъпления, демагогия и атеизъм!** Затова **първата антикризисна мярка по пътя ни към всеобщото наше спасение е:**

Да извършим пълна декомунизация в България!

За нас тя означава не само духовно и телесно пречистване от миналото, но и:

Да разкрием историческата истина за българския комунизъм в неговата същност и практика срещу България!

Черният 9 септември 1944 г. – ден на национално разделение и погром, предопределил мероприятията на т.нар. народна – за едни, и антинародна – за други, власт да бъде обявен за “Ден на национален траур за България” и “Ден за всеобщо българско опрощение и помирение”!

Наредбата-закон за т.нар. народен съд да бъде отменена като юридически нищожна.

Да бъдат преразгледани решенията на референдума от 6 септември 1946 г., проведен в нарушение с текстовете на все още действащата тогава Търновска конституция и в условията на окупация от чужда на националните ни интереси военна сила.

Да се разкрие истината за масовото изстребление на българския народ: безследно изчезналите, убити без съд и присъда; за избитите регенти, министри, народни представители и елита на нацията с присъдите на уж “народния” съд; въдворените и ликвидирани в лагерите на смъртта, процесите срещу опозицията и за всяко политическо инакомислие. Обективно да се разкрие броят на жертвите за всеки случай поотделно.

Да бъдат разсекретени, отворени и предоставени на обществото архивите на комунистическата власт след 9 септември 1944 г., органите на ДС и целия репресивен апарат.

Да бъдат постановени лустрационни текстове за евентуално участие на агентите, доносниците и служителите на ДС в обществено-политическия живот на страната и управлението на БПЦ.

Жертвите на комунистическия терор да бъдат морално и материално овъзмездени, а на палачите да бъде потърсена наказателна отговорност – без давност, за изпълнение на заповеди, насочени към човешко изстребление!

Да разкрием истината за тоталния грабеж на национализираното след 9 септември 1944 г. национално богатство от хора, верни на БКП, под прикритието на т.нар. приватизация.

Да се борим срещу престъпността, корупцията и партийната олигархия, като върнем на народа вярата в ДЪРЖАВНОСТТА.

Декомунизацията на България изисква от нас още:

Да отхвърлим пораженската политика, вменена ни да водим към съседите си от времето на Коминтерна. Ясно и недвусмислено да назовем проблемите на Балканите от гледна точка на историческата достоверност и националния интерес!

В диалог с ЕС да настояваме за преосмисляне клаузите на юридически нищожния за България Ньойски договор (27 ноември 1919 г.) и да потърсим дължимите ни се компенсации съобразно международното право.

Да превърнем Нова Демократична България в загрижена за чедата си майка, в опора и закрилница не само за българските граждани тук, но и навсякъде по света, където българското самосъзнание е живо и нетленно.

Да наложим на политиците ни да гарантират спазването на човешките права за нашите сънародници от Западните покрайнини, Македония, Тракия, Добруджа и навсякъде, където те се нарушават.

Антикомунизмът – разбирам в цивилизования смисъл на идейна позиция, и политическата ни емиграция след 9 септември 1944 г. са нашите посланици на добра воля за интеграцията на България в свободния демократичен свят!

Само извършили декомунизация в България и закърмени с нравствените ценности на Евангелието и с волята за принадлежност към Род-Народ-Родина **ще постигнем Националния идеал: Единени да превърнем Мизия, Тракия, Македония в неразделна и желана част от ЕС, НАТО и света!**

Затова, убедени в непоколебимата мощ на българския дух, в светлата бъднина на отечествената земя и гражданската активност в битката за справедливост, **призоваваме: Родолюбивите и Националноотговорни българи под знамето на единството!** Нека заедно положим основите на политическа сила, отстояваща правата на обикновения български гражданин – гласоподавател, винаги лъган и изоставян от тези, които избира!

Днес все още имаме време и сили да успеем! Утре ще бъде късно!

Подписаха:

Сн.

Бел. рег. Меморандумът е подписан от над 60 представители на антикомунистически политически партии, съюзи, движения и организации и персонално от стотици граждани, които споделят виждането, че само единни можем да представляваме сила, която да се противопостави на напирания към властта **неокомунизъм**.

ПП “Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 година”

Извадки от Устава

Чл. 1. Съюзът на репресираните в България след 9 септември 1944 г. е политическа партия със седалище в София, учредена от репресираните в комунистическия терор и мероприятията на т.нар. народна власт, установени в България след 9 септември 1944 г., която:

1. Ратува за мир и социален прогрес в едно развито гражданско общество.
2. Отрича всички форми на насилие и привилегии.
3. Разкрива истината за тоталитарното комунистическо минало на България в опит и дните поколения да знаят, помнят и бгят тази страница от историята ни, да не се повтори!
4. Активно съдейства за развитието на демокрацията в страната ни и превръщането на България в правова, социално справедлива и единена около националните ни традиции и идеали икономически независима държава, достоен член на ЕС, НАТО и света.

Чл. 3. За реализиране на основните си цели и задачи ПП “Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г.” не само обединява жертвите – страдалци на комунистическия терор, но и:

1. Събира, обработва и съхранява всички данни и сведения относно живота и делата на своите членове:

1.1. на обявените за безследно изчезнали, убити без съд и присъда след 9 септември 1944 г.;

1.2. за осъдените и избити с присъдите на наредбата-закон за т.нар. народен съд и процесите срещу опозицията;

1.3. за въдворените в лагерите на смъртта, за преследваните и изселваните за политическо инакомислие български граждани и политическата ни емиграция, техните близки и наследници...

9. Установява, развива и поддържа трайни връзки със сродни вътрешни и международни организации, с клубовете на репресираните по политически причини българи, живеещи в чужбина, и членовете на БНФ, Инк. – Чикаго, за които **антикомунизмът е разбираан в цивилизования смисъл на идейна позиция, отричаща “утопията на марксизма”, заложена в теорията и практиката на болшевишкия тип комунизъм!**

Чл. 4. Членовете на ПП “Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г.” могат да бъдат:

...

1.1. пострадалите от действията и мероприятията на комунистическата тоталитарна т.нар. народна власт, установена в България след 9 септември 1944 г.;

1.2. принудените да търсят политическо убежище в чужбина след 9 септември 1944 г. представители на движения и партии, опозиционно настроени към новата просъветска власт и членовете на БНФ, Инк. – Чикаго;

1.3. преследваните за политическо инакомислие и всички, на които са накърнени гражданските права и свободи от страна на административната, изпълнителната, съдебната и законодателната власт в България;

1.4. членовете на граждански движения и организации, споделящи идейната позиция, визирана в чл. 3, т. 9;

1.5. принудените да емигрират по икономически причини български граждани след 10 ноември 1989 г.

...

Чл. 5. В Съюза на репресираните в България след 9 септември 1944 г. не могат да членуват:

1. привържениците на тоталитарните методи на управление и граждани с екстремистки и антиобществени прояви;

2. служителите, агентите и сътрудниците на ДС, РУМНО и репресивния апарат на БКП;

3. членовете на ръководствата на БКП и БЗНС-казионно;

4. членовете на други политически партии.

9 септември 1944 г. да се обяви за Ден на национален траур

Бог и България – единство в двойна плът!

Бог и България на клетва ни зоват!

И тази клетва ний пред кръста ще дадем,

с нея ще живеем с нея ви зовем:

Сберете българите в снопа,

Безспорно прав е бил Кубрат!

Напред в пътя на Европа,

Левациите не ще ни спрат!

С нами Бог!

За България!

Дискусионно

Миро Гергов,
зам.-председател на БНФ

Да празнуваме или да плачем

И тази година честввахме “светлия празник 9 септември – годишнина от освобождението на България от фашизма и установяването на народната власт”.

Така изглеждаха и звучаха речите на комунистите в продължение на 45 години: “Българският народ празнува, марширува и пирува, радостен и щастлив, благодарен на Партията за грижите, които полага за щастието и просперитета на Народна република България.”

Аз не намирам за необходимо да се впускам в подробностите за миналото, което говеде комунистите на власт. По този въпрос се изписаха много страници във всички съществуващи печатни издания в България.

Онова, за което недостатъчно се писа, са зверствата и жестокостта, с които се укрепиха на власт. Измисления т.нар. народен съд узакони престъпния характер и форма на управление, което продължи до последния ден на тяхното управление (те всъщност си управляват и сега).

Къде е съвестта на нашия народ – да им потърси отговорност за избитите министри и регенти, за това, че унищожиха най-интелигентните представители на нашето общество и по жесток начин ги нахвърлиха в предварително изкопаните гробове и още по-потресаващото е, че изпитваха удоволствие. Впоследствие същата тази партия поставяше на ръководни постове добре проявилите се убийци.

Колко други правителства можем да назовем, които с удоволствие убиваха хора само затова, че не приемаха идеологията на Ленин и неговите последователи. Масов терор. България се превърна в концентрационен лагер за изселване и малтретиране на неудобните. Стотици хиляди не се върнаха оттам, родната ни почерня от забрадките на вдовици. Осиротелите деца бяха принудени да следват пътя на партията, в обратния случай ги чакаше съдбата на техните бащи, братя, дядовци и т.н.

И като че ли всичко това се позабрави, а днес все по-малко се говори или пише. Но това е част от най-черните страници на нашата съвременна история.

От опит знаем, че ако забравим негативните събития от историята, ще повторим същите грешки!

И времето не закъсня, не след много постепенно политическият ентузиазъм на нашия народ започна да се изпарява. Сами виждаме как процентите на гласоподавателите намаляват постоянно, а и успоредно с това намалява и населението на България. Не е далеч денят, когато депутатите сами ще гласуват за себе си.

След “безкръвната революция” на 10 ноември 1989 г. в България започна “промяна”, която продължава и днес, и най-важният аспект от нея е – 21 години по-късно обикновените хора са разочаровани, объркани, не виждат перспектива за себе си, децата и внуците си. Това не са промените, които те очакваха или се надяваха да настъпят.

Системата е нова, тръзваме по пътя на демокрацията, с огромната разлика, че ние не знаехме какво е демокрация?

Единствената форма на демокрация, за която учихме, беше социалистическата измислена от Ленин и окончателно преработена и усъвършенствана от Сталин. Онези, които се съмняваха или вярваха в друг вид демокрация, и особено западната, бяха изпращани на “обучение” или “превъзпитание” в Сибир, с еднороден билет, и много от тях не се завърнаха.

А за нас, поради малките размери на България, просто цялата страна бе превърната в зона за превъзпитание. Хиляди и хиляди не се върнаха в домовете си. Кога ще се изгради паметник на изчезналите по времето на комунизма в тези лагери?

Независимо от това, може би странно, ние, българите, сме родолюбив, трудолюбив, търпелив и изключително гостоприемнен народ. Народ, който е страдал 500 години под турско

робство, вместо да му се пречупи гръбнакът, е станал по-твърд и по-благороден.

Българинът никога не е вярвал, че бягството е решение. Комунистическият преврат и зверствата, чрез които се изграждаше системата, доведе постепенно до разочарованието на народа и по-смелите започнаха да осъзнават, че бягството от родината е единственият изход и начин на оцеляване.

Желанието на българите да “изменят” на родината не бяха повече от 12-18 процента. След “промените” този процент е между 65 и 70. Според американското външно министерство (US State Department) в момента само в САЩ има 30-40 хиляди нелегални емигранти с българска националност!

Какво ви говори този факт?

Бих желал да ви помогна в търсенето на отговора.

Годината е 2010, икономическата криза в САЩ нараства непрекъснато, това е най-голямата криза след депресията през 1939. Милиони хора са безработни, не могат да си плащат ипотеките на къщите, които купиха на кредит, колите се купуват на кредит, почти всичко тук се купува на кредит. Хората изоставят имуществото и поемат много голям риск. Но американецът не търси начин да емигрира, той си обича родината и се опитва да промени системата, законите съобразно конституцията, за решаване проблемите не само за него, но и за идващите поколения! В момента икономическата система в САЩ е провалена и няма сигурност за идващото поколение!

Ако ние не разбираме, че това, което става в САЩ, ще се отрази и в България и животът на хората ще става все по-труден, тогава имаме сериозен проблем. Погледнете какво става в южната ни съседка Гърция, в Испания, Италия и може би Германия е единствената държава, която все още се задържа над водата и ще бъде спасителен пояс за останалите европейски страни. За нас, българите, най-добрият изход е да погледнем, прочетем и научим за себе си от нашата история, ако имаме такава, която да отразява събитията, а не написана по поръчка на партията!

Колкото по-късно разберем кои сме и откъде сме дошли, толкова по-трудно ще изберем посоката, в която искаме да се движим!

Нашата родина все още се управлява от комунистите, които ни докараха до това положение, ние продължаваме да им вярваме и ги избираме. В същия момент се страхуваме, позволяваме да ни манипулират и се саможертваме!

Братя българи, какво става с нас? Кога ще се събудим и им кажем: чашата на търпението преля! Ние искаме да се самоуправляваме! Комунистите и техните слуги – на боکلук!

Всеки българин в сегашното време има избор: никой, освен ние самите, няма да промени системата, да реши проблема с престъпността, малцинствата (има предвид циганите) представляват национален проблем, тероризират населението на България и ние не можем да направим нищо, защото се страхуваме, че ще ни съдят в Страсбург.

Законът за човешките права не дава правото на никоя националност да нарушава основните закони и граждански права в една суверенна държава и те са отговорни пред закона, както всички други граждани. Имаме ли конституция и за какво е тя?

В крайна сметка във всички нормални държави има един принцип – **никой не може и не стои над закона**. Има ли нормален човек в България, който да не разбира това? Законите са, за да се прилагат с цялата им строгост! Искате ли да повярвам, че всички сме солидарни, когато се отнася до националната сигурност и цялост на българската държава.

Нека се обединим в този ерудиращ процес и спрем престъпността и безотговорното поведение на циганите в България, които ни превърнаха в заложници в собствената ни държава. В миналото 500 турци беснееха над бащиното ни огнище, а сега цигани! Докога, къде са хората на другаря Станишев – да се погрижат за решаването и гарантирането на сигурността на българските граждани? Всички ние знаем, че те, комунистите, ще пръснат милиони левове за пропаганда, но няма да инвестират и един лев за ограмотяване, образование на циганите, които са част от българската държава и ни представляват пред света, но как?

Братя българи,

За нас, които сме в емиграция в по-голямата част от живота си, е било и остава принцип на обединението на всички националности, населяващи България, в името на просперитета на българската народност и националност! Всеки, който е приел българско гражданство по рождение или по свой избор, поема отговорността да пази и защитава интересите на България.

Крайно време е да се потърси отговорност от управляващите – кога ще се гласува закон за пълна амнистия на осъдените на смърт от “народния съд” и пълна реабилитация за близките им.

БСП пое отговорността за атенцията от 16 април 1925 г. в софийската катедрала “Св. Неделя”. Ако г-н Първанов като зам.-председател на ИП на БСП през 1995 г. най-после призна, че “...това е едно от най-трагичните събития в новата история на България”. Възниква въпросът колко време той е президент и ще намери ли смелост, а може би е въпрос и на достойнство, да поиска от своите съпартийци най-после да признаят, че “народният съд” е измислен и изграден от марионетките на Москва – БКП и Отечествения фронт, които избиха по най-жесток начин хиляди българи,

които нямаха никаква вина, освен че обичаха България и ѝ служеха с достойнство.

Господа/другари комунисти, гано се вразумите и намерите сили да погледнете българския народ в очите и да си признаете престъпленията срещу него. Признайте си, че не сте достойни да управлявате не по друга причина, а защото сте наследници на една терористична партия – БКП/БСП, която носи отговорността за престъпленията, извършени от същата.

Вместо да полагате венци пред паметниците на вашите бивши господари и да развявате червените знамена, помогнете на хората, които сляпо ви следват, да разберат кои точно сте. Свалете си маската и кажете – Простете ни, братя българи всички престъпления и затова, че прогълтаваме да ви лъжем!

Дали ще имат смелостта само времето ще покаже. Ние сме търпеливи, не сме злобни и можем да прощаваме. Да се надяваме да дойде скоро ден, когато 9 септември ще се превърне в ден на национален траур, а не тържество.

Зависи от нас гали ще празнуваме, или ще плачем за жертвите на комунизма!

Б. Р.: Статията се публикува без редакторска намеса.

Ньойски
диктат 1919 г.

Декларация

Внася: Обществено движение “Западни покрайнини”,
Културно-информационен център “Босилеград”,
Хелзингски комитет за защита правата на българите в Сърбия,
Демократичен съюз на българите в Сърбия

По повод 91-та годишнина от Ньойския мирен договор, сключен на 27 ноември 1919 г. българската общественост, организации и българите от Западните покрайнини изразяват ПРОТЕСТ и несъгласие с унижителните от човешка гледна точка условия и насилствени действия спрямо българския народ в Западните покрайнини в продължение на 91 години, които в този договор се представят като концепция за “Справедлив и траен мир”.

В условията на XXI век Версайската концепция за уреждане на отношенията между държавите бе отхвърлена чрез издигането на по-висши цивилизационни ценности, превърнали се в основа на Европейския съюз, основани на един хуманен светоглед, издигащ концепцията за отпадане на границите и уважаване на достойнствата на нациите.

Новият европейски хуманен модел разруши и последните очертания на една отминала епоха, която бе неспособна да закрепни мира въз основа на справедливостта, а направи това чрез оръжието на отмъщението и насието. Единствено българското население в Западните

покрайнини, днес Република Сърбия, живее в условията на потисничество и дискриминация само заради своя национален произход вече 90 години.

Усилията на България за поставяне на въпроса за статута на българското малцинство в Сърбия и намиране на решение, което да даде възможност за пълноценно и равноправно съществуване на българите в Сърбия се оказаха безуспешни през тези 90 години поради редица сложни обстоятелства на европейската политическа сцена и особеностите на българския политически подход.

За 90-годишно съществуване в условията на сръбската (югославската) държава нашето малцинство е застрашено от изчезване. От 120 хиляди души през 1919 г. днес в Западните покрайнини живеят около 20 хиляди души, или една шеста от населението. Това намаление се дължи на насилствена асимилация и прогонство и има характер на национален геноцид.

Имайки предвид:

– влошената демографска структура на застаряващото население, ниската раждаемост и масово бягство на активното население от областта;

– повторното налагане на езиковата асимилация с много по-ефективна методика и организация, сравними единствено с еничарския асимилационен модел, водещ до пълно изкореняване на българското национално самосъзнание у младото поколение;

– отнемането правото на вероизповедание на майчин български език;

– поддържането на постоянна безработица на високо равнище – увеличаване на издържаното население и насърчаване на икономическата емиграция;

– катастрофалното икономическо положение – отсъствие на всякакви производствени мощности, унищожаване на селското стопанство и природните запаси, масово изкупуване на земите от сръбски компании на безценица;

– унищожаването на културната самоличност, обичаи и традиции и подмяната им със сръбска духовна култура, традиции и обичаи,

ние се обръщаме към всички българи, към всички обществени организации, държавни институции в България, към нашите сънародници от Западните покрайнини и към гражданите от Европейския съюз и техните представители в Европейския парламент и комисии за оказване на съдействие и хуманитарна, обществена, културна, икономическа и социална подкрепа, чрез политически мерки за спасение на българското малцинство в Сърбия, което е обречено на изчезване в следващите 20-30 години.

Историческият момент налага бързо разгръщане на местни, регионални, национални и международни програми за развитие в демографската, икономическата, социалната и културната област от живота на нашите сънародници с оглед привеждане на техния живот към равнището на хуманните условия и възможности за съществуване като равностойни граждани на Европейския съюз. Тези програми трябва да бъдат приети неотложно на основата на инициативата на българската държава, политически партии, обществени организации и бизнес среди.

Европейският съюз има отговорността да окаже политическо, организационно и финансово сътрудничество в създаването на условия за практическо сътрудничество между България и Сърбия по въпросите за опазване на българското малцинство от изчезване в Западните покрайнини съобразно международните принципи и норми на поведение.

Надяваме се, че прокламираните принципи в българското и европейското законодателства, определящи дължността на правителството в България да полага грижи за своите сънародници извън административната ни граница, да бъде изпълнено с конкретно практическо съдържание в най-скоро време.

Предупреждаваме, че отлагането или пренебрегването на този проблем ни превръща в съучастници на едно престъпление, което започна като акт на отмъщение и стремеж за варварско ограбване на нашия народ, към което ние продължаваме да сме присъединени като неми и безгласни поддръжници вече близо един век.

26-27 ноември 2010 г.

Народ-президент-
парламент

Коментарите са излишни!

НАРОДЪТ

Петдесет и осем процента от българите се обявяват против масовото награждаване с отличия на служители, които са разкрити от Комисията по досиетата като кадри на бившата държавна сигурност (ДС) – репресивния апарат на управляващата преди 10 ноември 1989 г. в България комунистическа партия.

И тези награждавания стават не от някого друго, а от

ПРЕЗИДЕНТА!

През двата мандата на президентството на Георги Първанов с ордени и отличия са удостоявани лица от кадровия състав на комунистическата партия, като предимство са имали тези, които са сътрудничили на органите на ДС. Самият президент има агентурно досие в архивите на ДС като сътрудник, прикрит зад псевдонима “Гоце”. За да докаже и сега предаността си към партията и службите и пред своите съпартийци по служба към ДС, още с встъпването си в длъжност, президентът, та и до днес, отличава предимно хора, разкрити от Комисията по досиетата като служители или сътрудници на тази всяваща ужас сред хората институция – Държавна сигурност. Като такива са обявени от комисията и наградени от президента, например председателят на Движението за права и свободи Ахмед Доган (агент Сава), спортният деятел и собственик на клуб “Левски” адвокатът Тодор Батков – нещатен сътрудник на ДС, бизнесменът Петър Манджуков – също нещатен сътрудник на ДС, главният редактор на в. “Труд” Тошо Тошев (агент Бор) и други, на които сътрудничеството с ДС е разкрито от комисията, разгласено чрез медиите и не на последно място чрез страниците на сп. “Борба” доведено до знанието на неговите читатели.

Гражданският протест срещу тези президентски награждавания на хора (дебело подчертаваме), които 45 години държаха в стрес народа и на които подвизите като авангард на комунистическата партия не могат да бъдат, а и не трябва да бъдат забравени от поколенията, беше чул и в Народното събрание.

ПАРЛАМЕНТЪТ!

Народният представител от Синята коалиция г-н Лъчезар Тошев (на снимката) – човек с будна и неопетнена съвест, искрен демократ и радетел за свободна и независима българска държава, внесе предложение в Народното събрание **служителите на репресивния апарат на Държавна сигурност да не могат да получават отличия за дейността си като такива.**

За изненада “дясноцентристкото” мнозинство от народни представители (както само обича да се нарича, а дали е такова е дискуссионен въпрос) не намери сили и основания да подкрепи една справедлива кауза, каквато безспорно е тази с внесеното от г-н Тошев предложение. Никъде по света и в никоя уважаваща достойнството си държава не се изграждат паметници и не се отличават

тези, които са били палачи на собствения си народ, като каквито се проявиха преторианците на партията в лицето на служителите и сътрудниците на ДС.

От 131 присъстващи 22 са гласували за предложението, против са гласували 49 (народните представители от БСП) и въздържали се – 60?!

Коментарите са излишни!

Една година ни дели от времето, когато българският народ ще бъде изправен пред избирателните урни да посочи местните органи на власт и избере президент на България. На тях народът без колебание с бюлетината задължително трябва да покаже на устремилите се към властта партийни и граждански “елити”, че пословичната му кротост (сравнявана с овча) в никакъв случай не трябва да се приема и за овча глупост (ако една овца се удави, всички да я последват).

Съзнавайки силата си на върховен суверен – носител на цялата власт, НАРОДЪТ ще бъде в правото си да прецени действията на сегашните носители на властта и на тези, които претендират да ги сменят. В зависимост от тази преценка той ще съхрани или ще оттегли доверието си от тези, които по парламентарен път реабилитират гвардейците на комунистическата (разбирай БСП и компания) власт – органите на ДС, и индиректно самата комунистическа власт, която и след 10 ноември 1989 г. кадрово продължава да диктува политическия живот в Родината ни чрез икономическите лостове, които съхрани още отпреди 20 години, укрепи ги и взе на въоръжение за осъществяване реставраторските си набези.

Такива са фактите, които ни провокират към размисъл – **кой всъщност днес все още управлява България?!**

Г. Петров, София

История

Патриотът срещу русофила

1. В живота на всеки политик и духовен първенец откриваме гати и събития, поставящи на изпитание както силите и способностите му, така и неговите нравствени качества, възможността умело и адекватно да преценява критичните ситуации, като намери начин за тяхното успешно преодоляване.

В името на държавата, която ръководи, или в неин ущърб.

В такива съдбовни мигове проличава реалната стойност за родината на изявените ѝ лидери – дали те остават на висотата на обществените изисквания и национални интереси, или се сгромолясват нелепо като временно изявилия се, лобиращи за чужди сили. При такива върховни изпитания се рушат установени връзки, приятели стават врагове, отпадат сантиментални скрупули, идва ред на преследването, а историята безпристрастно отрежда кой е защитил каузата на отечеството си.

За Самболов и митрополит Климент Браницки – приятели от април 1878 г., съмишленици в либералната идея и емблематични фигури от политическия и културен живот на старата столица и на България, такава съдбоносна дата се оказва 9 август 1886 г., денят, в който **офицерската русофилска хунта начело с Радоко Димитров, Атанас Бендеров и Петър Груев** извършва държавен преврат, детронира законния владетел Александър I Батенберг и поставя България под върховенството на руския император като негов протектор.

Безспорно това е един антиконституционен и антидържавен акт, извършен бързо, но некадърно подготвен от политиканстващите ни офицери.

Руският дипломат Богданов съобщава на Груев за получената от Петербург депеша с препоръката “желателно е в състава на правителството да влезе митрополит Климент”.

След отказа на Петко Каравелов да оглави правителствата с тази взривоопасна задача се заема самият търновски владика Климент. По-късно, оправдавайки необмислените си действия, ще изтъква, че се жертвал за благо на Отечеството си, останало без държавен глава и премиер, и че “правителството се състави от налаганията на Каравелова, Стоилова и др.”, без да си дава ясна сметка за отговорностите и последиците на своите постъпки.

За ефимерното си тридневно “управление” той написва една “Прокламация към българския народ” (9 август 1886 г.), в която, освен че го известява за извършения преврат, го успокоява, че “животът, имотът и честта на българските граждани, както и на чуждите поданици, живеещи в България, са напълно гарантирани”, тъй като “великият руски цар, покровител на България, няма да остави отечеството ни без своето мощно покровителство и защита”.

Документът красноречиво говори за автора и целите му и може да се сравни по мащаб само с аналогичното “Заявление от водачите на българската опозиция до комисаря на руското правителство в София Каулбарс” от 17 октомври 1886 г., подписано от Тодор Бурмов, Марко Балабанов и Драган Цанков.

Радостта на официалните руски среди от стореното от превратаджите е голяма, подсилена от две телеграми от 9 и 11 август, носещи подписите на Климент и временно правителство, с които се проси “милостта на Русия” и се демонстрира откритото желание на България “да си остане автономна област под прякото покровителство на руския цар” (С. Радев).

Всъщност това е една съзнателно следвана цел, която владиката продължава не само по време на Сръбско-българската война, но и след това, привличайки за съучастници в свалянето на Стамболов и изпълнението на руските имперски планове такива личности като Васил Радославов, полк. Данаил Николаев и Илия Цанов.

В противовес на мракобесническите перспективи, готвени за България от Климентовото псевдоправителство, се открояват решителните стъпки на Стефан Стамболов. Любопитно е, че в дните на преврата той като председател на 4-то ОНС си е в Търново, докато Търновският митрополит в София оглавява метежническата власт. След привличане на местните привърженици с огнена реч на 10 август, с енергични усилия и с подкрепата на Сава Муткуров, командир на Пловдивския гарнизон, той обявява в прокламация до българския народ от 11 август “за изменническо и вън от законите на страната временно българско правителство во главе Климента”. Стамболов изпраща телеграма до Климент (на 10 август), в която пише: “Поздравявам те. Увенча се политическата ти кариера и с нов венец. Да ти е честито. Народът няма да забрави, че ти си, който заби ножа в сърцето му. Да живееш!”; съставя на 16 август наместничество с г-р Н. Странски и П. Р. Славейков; връща на 17 август Батенберг в България; оформя избора на ново правителство начело с Васил Радославов (16 август 1886 – 28 юни 1887). Когато разбира, че Александър I е слабохарактерен и отстъпва пред руския натиск, не се противопоставя на абдикацията му, а утвърждава на 25 август 1886 г. новия регентски съвет в състав – Стамболов, Муткуров и Петко Каравелов.

Противно на очакванията, след спечелване гарнизоните на своя страна и предотвратяване на руската инвазия, Стефан Стамболов не предприема крупни мерки срещу метежния владика.

Митрополит Климент е спасен и заради сина си, и поради факта, че е екзархийски представител, а най-вече от телеграмата на Батенберг от 17 август 1886 г., с която се забраняват репресивните действия спрямо превратаджиите.

Наустина, митрополитът е арестуван на 18 август от поручик Айранов и изпратен с подсилена стража в Буховския манастир “Св. Архангел Михаил”, откъдето е освободен на 24 август от майор Христо Попов и подполковник Сава Муткуров, оставяйки извън подозрението на правителството до декември 1886 г.

Може би защото е човекът на екзарх Йосиф за България, вероятно и защото сам осъзнава, че превратът е дело на русите, “а нас ни оставиха да им чистим фъшките”, и най-вече защото регентът Стамболов все още има нужда от него, знаейки отлично за позициите му в Петербург и използвайки го като регентски пратеник при ген. Каулбарс за споразумение по избора на българския княз, “което за жалост не могло да се постигне” (Юрган Трифонов).

2. От 22 декември 1886 г., след като леко отървава кожата, митрополит Климент започва открита борба против гържавната власт, чиято връхна точка е процесът срещу него в Търново на 8 юли 1893 г.

Владиката признава управленските качества на Стамболов, но не се примирява с неговата русофобска политика, избора на Фердинанд за български княз (на 2 август 1887 г.) и скъсаните на 6 ноември 1886 г. българо-руски отношения.

До февруари 1893 г. премиерът се въздържа от груби озаптявания, но след подстрекателската реч на владиката на Православната неделя (14 февруари 1893 г.), в която индиректно обвинява Фердинанд и Стамболов, че посягат на народната вяра (особено след промяната на 7 декември 1892 г. на член 38 от Конституцията, даваща възможност на престолонаследника да не е православен), чашата на търпението прелива.

Още на 15 февруари се извършва нападение на митрополията, Климент е качен на файтон и откаран принудително в Петропавловския манастир. Срещу него е повдигнато обвинение по чл. 66 от Отоманския закон – за възбуждане на народа към бунт – от прокурора и негов храненик Ганю Чолаков, несмутил се да го нарече пред съда “престъпник”.

Дело номер 207 от 1893 г., гледано в търновското читалище “Надежда” от съдебен състав: Панайот Антонов – председател, и членове Иван Давидов и Стефан Тодоров, е една от нелицеприятните страници в нашата следосвобожденска действителност, но тя е и закономерен резултат от едно седемгодишно дебнене (1886-1893 г.), довело до фатален сблъсък, чрез който показното осъждане на изявеното духовно лице цели всъщност заздравяване на разкластеното вече и губещо влияние сред обществото (най-вече заради своята непримирима твърдост) Стамболово управление.

С подобни непремерени и непрецизирани ходове Стамболов ускорява собственото си падане от върха на политическата пирамида. През 1886 г. за действителни престъпления той прощава на Климент, а през лятото на 1893 г. с всички възможни средства и пренебрегвайки аргументите на защитата му (известните юристи и политици Петър Пешев и Теодор Теодоров), преследва публичното унижение и осъждане на някогашния си ментор, забравяйки, че тъкмо Климент е човекът, който през 1893-1894 г. може да помогне за евентуалното му оставане на власт при включването му в конфиденциални преговори с Русия. Нещо, от което ще се възползват две години по-късно наследниците на Стамболов начело с бившия му съратник Константин Стоилов.

Именно това ми дава основание да приема, че съденето на Климент е началото, а не състояният се дуел с военния министър полк. Савов (заради мнимата изневяра на жена му) е финалът на славното и драматично осемгодишно властване на Стефан Стамболов.

Истината е, че на процеса Климент се държи достойно, като в речта си на 10 юли 1893 г. аргументирано защитава постъпката си, че не е обидил княза и правителството.

Огромният залог на процеса прегазва законотворческите норми. На 24 юли Климент е осъден на 15 години затвор или вечно заточение с право да се апелира в двуседмичен срок. Инициативата на приятеля му д-р Васил Беронг, да се изпратят прошения до княжеската фамилия с ходатайство за освобождаването му, има обратен ефект – на 11 срещу 12 август Климент е откаран в Гложенския манастир “Св. Георги” при много по-сурови условия на живот и постоянен политически надзор.

На 29 октомври 1893 г. делото му се гледа в Търновския апелативен съд с председател Минков и членове Драмов и Зъбов. Обвинението, че Климент подбужда населението към въоръжен бунт, е отхвърлено, но той е осъден за оскърбление на княза и за заплахата на българското правителство с присъда, произнесена в негово отсъствие на 10 ноември 1893 г., на три години тъмничен затвор, заменен с ходатайство от княза с двегодишно заточение.

Развръзката на проточилата се грама настъпва неочаквано бързо. По предложение на правосъдния министър К. Помянов с указ от 1 март 1894 г. Фердинанд, имащ в много по-голяма степен от премиера си правото да мрази архиеерея, опростява “свършено” неговото наказание. Подробност е, че докато Стамболов е на власт, отказва да изпълни княжеския указ и Климент е освободен 4 дни след падането на водача на Народнолибералната партия – на 22 май 1894 г.

На 12 юни Климент е приет от благодетеля си Фердинанд, който прави предпазлив сондаж, за да се убеди, че руският фаворит го признава безрезервно, което пък е ясна индикация кой трябва да оглави българската депутация за помирението ѝ с Русия.

На 10 юни 1895 г. Св. Синод на свое заседание решава, че за сближаването на България и Русия и “църквата трябва да вземе участие с двама делегати архиеереи” – митрополит Климент и архимандрит Василий, доверено лице на Григорий Доростолочервенски и княз Фердинанд.

Делегацията, водена от Климент и включваща председателя на парламента Т. Теодоров, както и депутатите Ив. Вазов, д-р Димитър Моллов, Иван Гешов, д-р Пантелей Минчевич и П. Набодков, заминава на 15 юни за Петербург през Виена. Тя е представена на император Николай в Петерхов на 5 юли 1895 г.

Дискусията на четири очи се води **само** между Климент и царя. Останалите са необходим фон, като никой не се чувства пренебрегнат или обиден, понеже всички знаят кой е човекът, в чийто слово “русите безусловно вярваха” (Иван Вазов).

Както и при другите особено важни срещи, и тази довежда до положителен резултат, след като са изпълнени от българска страна три важни условия.

Първото е престолонаследникът княз Борис да мине в лоното на православната вяра (на 2 февруари 1896 г.), а второто – въстанието в Македония “по искане на Лобанова беше спряно” (Вазов). Третото става факт в самия ден на аудиенцията. Могъщият руски автократ научава, че най-големият му враг Стефан Стамболов е на смъртно легло и че пречките за връщане на руските позиции (заедно с офицерите емигранти) са вече преодоленни.

Така Климент е за пореден път употребен, разбирайки (по-късно), че служи като средство за укрепване на руския империализъм и на княжеския трон на Фердинанд. А ужасно високата цена на помирението го кара да жали за посещенията Стамболов, осъзнавайки много добре, че втори като него държавен ръководител у нас няма да се роди и че след Стамболов България вече няма да е същата.

Митрополит Климент умира на 10 юли 1901 г.

Борислав Гърдев, Горна Оряховица
(С незначителни съкращения)

Какво пагна прегу 20 години и какво стана? (Форумците на “Сега” правят лична равностетка след промените на 10 ноември)

Б. Р. Преди една година писано, а като че ли е от вчера за днес

Caravaggio

Една религия не може без великомъченици, канонизиране, светци и икони. Не може да мине без размахване на пръст от амвона и четене на текущото свето писание.

Златни еталони? За мен са онези тихи, безименни хора, в чиито души никакъв преход и никакви примитивни идеологии не успяха да смажат човешкото. Те и сега се усмихват тъжно наред институциализираното безразличие и вървят спокойно с вдигнати яки на демодираните си шлифери срещу ураганната простотия.

Mariner

На 10.11.2009 г. навърших 20 години (тоест днес навършвам 40, но това е друга тема – далеч не толкова вълнуваща). Тогава приех случващото се като подарък от съдбата за рождения ми ден. Двадесет години по-късно продължавам да го приемам така.

Никога няма да престана да се дивя на хората, които изпитват носталгия по соцвремето. Според мен това са или озлобени бивши номенклатури, които не успяха да се вредят в новата червена олигархия, или лузъри, за които общественият строй няма значение – те го мразят така или иначе. И естествено възрастните хора с осакатено от пропагандната мелачка съзнание – те са жертви, така че им прощаваме всичко.

Да, много недобри неща се случиха оттогава насам, може би дори е имало и нещичко добро в онова време. Но аз като един човек с ограбено детство, минало в лозунги и манифестации, пробег Варна – Москва, зубрене на уста и комсомолски събрания, няма да пролея сълза за “изгубения рай” на соцблагоденствието. Време, когато няма-нето беше култ – не беше позволено да имаш две жилища, трудно можеше да имаш кола (то и коли ли бяха тогава), забранено беше да живееш с приятелката си без брак, дори имането на мечти беше като забранен лукс. Като се замисля, именно мечтата ми да видя свят ме тласна тогава към морето и корабоплаването – една от малкото професии, която осигуряваше достъп до “външния свят”.

Каквито и недостатъци да имаше преходът, възможността да направляваш сам живота си и да взимаш решения е безценна – нарича се свобода. Сам избрах да остана в България, сам избрах пътя си и начина си на живот. Благодарен съм на промените, които ми предоставиха възможността да избирам.

На днешния ден поздравявам всички, за които свободният избор значи повече от осигурената (и строго ограничена) дажба.

Drug

Е, аз пък скромно признавам защо реших да стана емигрант, след като приключих с американската постдокторска стипендия (не знам защо тия американци ги раздаваха само на озлобени бивши номенклатури, лузъри и мракобесни левичари!). За това ми решение допринесе фактът, че вече се бях нагледал на освободени таксиджии, келнери, хулигани, без определена професия, и мошеници от всякакъв калибър, на подисиденчването на галената от “режима” “художественотворческа интелигенция” и на тайната подялба на “общонародната” собственост между някои, които точно неуспели лузъри и до днес наричат “комунисти”. За това решение допринесе и възможността да получавам информация относно ставащото в България и да предвидя накъде отиват нещата. Като чета и днес форума, се убеждавам, че това ще да е най-правилното решение, което някога съм вземал през живота си.

В кратце, г-да и г-жи – за мен 10 ноември бе велика дата, която скоро се превърна в олицетворение на най-голямата измама, на която някога целокупният български народ се е връзвал. Точно по тази причина намирам вашия възторг за телешки, престорен или обусловен от лични интереси.

Геновева

Големият грях на бащите на прехода е, че в желанието да разрушат “старий, гнилий строй”, разрушиха два стълба на обществения морал, които го крепят от съвсем различни точки.

Единият бе църквата – Методи Спасов да го бере тоз грях и стотиците превратаджии, дето взимаха властта в църковните настоятелства. Отвратиха сума ти народ с тия панаирджийски сценарии.

Другият беше правоохранителните органи – всичко с пагон е милиция, ергокомунистическа, ерго – долу и мамата им. Аз самата съм се маскирала по митинги и карнавали с милиционерски шапки и съм се плезела на полицайчетата, дето стояха чинно на пост и ни пазеха отстрани да не ни се случи нещо.

Оттам нататък лавината тръгна – по-ефектно от стиропорните домина, дето се рушаха вчера около Бранденбургер тор.

Щом се стигна дотам, представителите на най-висшата власт в парламентарната република да излязат и да се разлегнат по тревата в лечебна

стачка, протестирайки срещу себе си, беше ясно, че “коньо е тръгнал към рязката”.

Една пращинка малка

Падна лицемерието. Едни боклуци, дето преди се страхуваха да не ги разберат, че са такива, за тези 20 години изплуваха най-отгоре. Това обаче е за добро, така по-лесно ще бъдат изгребани и изхвърлени. Морето и то така се чисти.

Doctora

Общо взето падна таванът на лятното кино... Легнахме в Содом, станахме в Гомор. В нов, полъскав бардак, но със същите стари к**ви. Само ценителите с кинти отчетоха, че вместо “Игростое” за 3 лева, поднасят “Перие-Жуе Бел Епок” за 340 лева бутилката.

Тоталитаризъм

9 септември 1944 г. – черна дата в историята на България

Три черни дати има в историята на България от нейното създаване до сега:

17 март 1019 г. – окончателното падане на България под византийска власт;

25 септември 1396 г. – окончателното падане на България под турска власт;

9 септември 1944 г. – с решаващата помощ на съветските танкове установяване на большевишко-комунистически тоталитарен режим.

Един научно обоснован и обективен исторически анализ на обществените процеси доказва по безспорен начин, че тази дата се оказва най-негативната в нашата история.

Вярно е, че по време на византийското владичество над българските земи българинът изпита на своя гръб рецидивите на жестоката и коварна византийсина от отровата до кинжала зад гърба (никога не бива да забравяме нечуваната жестокост на Василий II, който нареди да бъдат ослепени 15 хиляди български войници). Но също така е вярно, че византийското робство сплоти българския народ в борбата за национално освобождение.

Вярно е, че по време на турското робство паднаха хиляди български глави под турския ятаган. Стотици поборници бяха изгаряни живи на кладата. Българските бебета се изтръгваха от ръцете на техните майки, за да се превърнат в едни от най-жестоките потисници над собствения си народ. Най-хубавите българки пълнеха харемите на султаните и т.н.

Но също така е вярно, че борбата срещу османския поробител създаде такива титани на българската мисъл и дух като Паусий Хилендарски, Раковски, Левски, Ботев, Бенковски и хиляди смели и предани борци за национално освобождение.

Можем ли с чиста съвест и принципна обективност да твърдим, че 9 септември 1944 г. укрепи българските национални традиции и свободолюбивия български дух? На-

против. Тази дата беше кулминацията на проявата на безразсъдството и жестокостта на българските комунисти от съветско-болшевишки тип. Тя се яви като продължение на инспирираното от Коминтерна братоубийствено септемврийско въстание от 1923 г. (Италианският фашизъм се установява в края на 20-те години, а Хитлеровият нацизъм, а не фашизъм, – в края на 30-те години на миналия век. Още повече, в България не е съществувало държавно управление от фашистки тип.)

Вярно е, че жертва на това братоубийствено въстание станаха големите български писатели Гео Милев, Хр. Ясенов, С. Румянцев и Т. Страшимиров. Но също така е вярно, че когато срещу младия български войник, изпълняващ своя дълг да защитава законната власт, се изправи българският селянин с вилата или острата коса, за да го съсече, най-логично е да получи куршум. Кой накара българина да убива българин и защо?

Защо българските болшевици станаха автори на най-големия атенат на ХХ век? При който загинаха 125 невинни хора. Това ли е техният комунистически морал?

Особено се развихри жестокостта на българските болшевици, когато на 9 септември 1944 г., с помощта на военния преврат на Кимон Георгиев и решаващата помощ на съветските танкове, наложиха най-страшния тоталитарен режим над страната – болшевишко-комунистическия, бащата на италианския фашизъм и Хитлеровия националсоциализъм. Още в първите дни след 9 септември десетки хиляди достойни български граждани от всички слоеве на обществото бяха избити и хвърлени в неznайни гробове. Не бяха пощадени и представителите на Българската православна църква – изиграла изключително важна роля по време на турското робство, поддържаща вярата и духа на българина. Много свещеници бяха избити без съд и присъда. Някои с особена жестокост.

Народният съд даде 2 730 смъртни присъди. Беше физически унищожен цветът на българската нация. Над 130 хиляди души станаха жертва на жестокостта на българския болшевишки терор. Защо бяха тези жертви в борбата за победата на социализма над капитализма, когато след 45 години неимоверен труд на българския народ за построяването на развитото социалистическо общество, то падна като гнила круша за няколко гена? Върнахме се пак при капитализма, само че не на нормално развиващия се обществен строй (като задължителен стадий от генезиса на човешкото общество), а в един жестоко деформиран болшевишки капитализъм. Той превърна пазарната икономика в икономически бандитизъм, а демокрацията – в слободия, хранителна среда за грабежа, корупцията, убийствата и беззаконието. Някой “дълбок учен” – мастит червен професор, ще каже: “Провалът дойде след реформатора Горбачов”, а защо не и “дойде след реформатора Дън Сяо Пин”? Защото днес Китай, който е модел на азиатския социалдемократизъм, стана втора по големина икономическа сила след САЩ. Не бива да сравняваме деформирания ни социализъм преди 1989 г. с жестоко деформирания ни капитализъм след 1989 г., защото те са дело на една и съща политическа сила – българския болшевизъм. Той вместо да обедини народа, винаги го е разединявал, противопоставяйки българи срещу българи, като по този начин се постави българската държава в подчинение на външна голяма сила, която безрезервно ги подкрепяше – съветския болшевизъм.

Следователно, ако поставим на бюдята на Темида добрите и лошите страни на тоталитарния комунистически режим, негативите ще натежат със страшна сила.

Ц. Цанински, Шумен

Справки за убийства в СССР в периода 1936-1939 г.

ГерТоменски, Свищов

ВРАГЪТ С ПАРТИЕН БИЛЕТ

1. Само няколко седмици след създаването си, още преди края на 1917 г., ЧК е вече гържава в гържавата.
2. Също преди края на 1917 г. ЧК изгражда първите концлагери на смъртта, т.е. започва изграждането на огромния архипелаг от концлагери на смъртта, който ще бъде наречен ГУЛаг.
3. В средата на 30-те години на ХХ в. ЧК вече дозавършва изграждането на Архипелага ГУЛаг.
4. Все в средата на 30-те години е в ход “чистката” в партията, която не подминава и ЧК, защото всички чекисти са... комунисти.
5. През 1937 г. са ликвидирани над 3 000 (три хиляди) старши офицери от ЧК – всички комунисти, все стари членове на партията...
6. Всички служители на ЧК, който са на “работа” извън СССР, по целия свят, са ликвидирани през 1937 г., защото са комунисти, все стари членове на партията.
7. Горките стари чекисти не дочакват 7 декември 1937 г., за да “честват” 20-годишния “юбилей” на ЧК...

КОЛЕКТИВИЗАЦИЯТА И ЛИКВИДАЦИЯТА НА НЕП ОТ 1929 Г. ДО 1931 Г. – ПРЕЛЮДИЯ КЪМ БОЛШЕВИШКАТА РОБОВЛАДЕЛСКА ИМПЕРИЯ НА ЗЛОТО

1. След края на гражданската война и рухването на военния комунизъм, през май 1921 г. е провъзгласена т.нар. нова икономическа политика – НЕП.
2. Заробват частни фабрики и работилници, възстановено е частното земеделие и Русия е спасена от гладна смърт, а през 1922 г. е провъзгласено създаването на СССР.
3. До 1928 г. НЕП се разраства, създава се бизнес класа, т.нар. непмани.
4. Също до 1928 г. частното земеделие е във възход и СССР може да си позволи дори износ на храна.
5. След официалното пренаписване на историята на СССР през 1929 г., започва насилствена колективизация на земеделието и ликвидирането на НЕП.
6. От 1929 до 1931 г. всички предприятия на НЕП са закрити, ликвидирани е частното земеделие.
7. След 1931 г. бизнес класата е премахната напълно и една пета от селяните на СССР са ликвидирани! На останалите селяни е отнето всичко и те отново стават роби на районните комитети на партията – не могат да напускат района и областта. СССР е превърнат в болшевишка робовладелска империя на злото!

90% ОТ ПРОКУРОРИТЕ НА СССР СА ЛИКВИДИРАНИ ПРЕЗ 1937 Г.

1. Така наречената “чистка” в компартията на СССР не подминава и прокурорите, които всички са... комунисти!
2. 90% от прокурорите на СССР са ликвидирани през 1937 г., защото всички са комунисти – все стари членове на партията!
3. Поради длъжността, която заемат, особено, че са били стари комунисти, прокурорите са имали голямо влияние.

4. Затова ликвидирането им е било неизбежно, особено, че са били стари комунисти – все стари членове на партията!
5. Всички близки на ликвидираните прокурори комунисти се озовават в... ГУЛаг.
6. На местата на ликвидираните прокурори – стари комунисти, са назначени млади комунисти – новоприети членове на партията.
7. За новоназначените като прокурори млади комунисти единствен “кодекс” е... генералната линия на партията...

11 ЮНИ 1937 Г.

1. Главната “цел” на т.нар. чистка в компартията на СССР е да бъде погменен изцяло членският състав на партията само с млади комунисти.
2. Чистката не подминава и офицерите от съветската армия, най-вече старите офицери, които са все стари комунисти – най-старите членове на партията!
3. На 11 юни 1937 г. е ликвидирана група от старши генерали и маршали от съветската армия – всички стари комунисти, най-стари членове на партията!
4. До края на 1937 г. са ликвидирани над 40 000 старши офицери от съветската армия, всички комунисти – стари членове на партията!
5. Семействата и роднините на ликвидираните офицери комунисти са изпратени в концлагерите на смъртта в Архипелага ГУЛаг, където всички загиват.
6. Младите офицери, които са и млади комунисти, са повишени и заемат местата на ликвидираните свои стари колеги и получават тяхната собственост и имущество!
7. Така “верността” на повишените млади офицери комунисти е гарантирана...

ЛИКВИДИРАНЕТО НА ПИСАТЕЛИТЕ В СССР – 1936-1939 Г.

1. От 1936 до 1939 г. са ликвидирани над 600 писатели!
2. По ирония на съдбата през 1936 г. пръв си отива ветеранът Максим Горки!
3. Заедно с Максим Горки си отива и младият Николай Островски, автор на “Как се каляваше стоманата”!
4. След 1939 г. т.нар. Съюз на писателите в СССР е превърнат в сбирщина от компилатори...
5. Годината 1453 е краят на Средновековието и началото на Ренесанса.
6. От 1453 г. до днес, т.е. за 557 години във всички страни на света, взети заедно, няма толкова загинали писатели, колкото са загиналите писали в СССР от 1936 до 1939 г.
7. Все пак за 557 години, ако в някои страни има отделни случаи на загинали писатели, те загиват като участници или съучастници в престъпления. Докато всички загинали писатели в СССР от 1936 до 1939 г. загиват напълно невинни!

Б. Р. По същия начин в България бяха ликвидирани хиляди стари партийни членове, обвинени за врагове на партията, т.нар. врагове с партийен билет. Между тях са имената на Трайчо Костов, Иван Масларов, ген. Анев, ген. Вранчев, Иван Тодоров, Славчо Трънски, Денчо Знеполски, станали жертва на вътрешнопартийните борби за надмощие и власт.

Навсякъде по света, където са достигнали пипалата на октопога комунизъм, той е показал едно лице – това на хищническа отмъстителност, човешко безчестие и чудовищен нарцисизъм.

Управляващите се менят, пороците на властта остават

В България стана навик политиците да не носят отговорност за думите си. И Борисов не е изключение, а потвърждение на правилото, което е емблема на прехода

Бойко Борисов непрекъснато се хвали, че променя България към добро, а в същото време все повече хора живеят зле. Последното социологическо проучване показва, че битието на над половината българи се е влошило през мандата на ГЕРБ. Но чувството на електорална неудовлетвореност е видно и без социологически сондажи.

Българинът поначало мрази политиците, разлюбва месииите, макар настоящият да има повод да е онеправдан – той винаги е бил отворена книга и ръководи тъй, както го правеше като кмет и главен секретар. Избирателите масово пожелаха да прочетат точно тази книга. Е, тя бе обогатена с доста несбъднати обещания, но кой ли не е обещавал и кога ли са се сбъдвали.

Скоро историята ще се повтори и месията отново ще бъде разпнат. И макар тя също да е отворена книга, уроците ѝ едва ли ще бъдат научени. Скоро грешките на Борисов ще бъдат приемани като уникални злини със същия темперамент, с който интервютата и обещанията му бяха посрещани като уникални добрини. Електоралната преценка за хората и събитията винаги е съпроводена с идеята за уникалност (“по-хубаво/лошо не може да е”), което е от главните причини да градим самозаблуди.

Борисов е новатор в доста отношения, но всичко, за което е критикуван, е надстройка върху стари конструкции. Той може да вдига кули от хвалби, но тухлите, с които са изградени, са от политическия материал на прехода.

БОРИСОВ НЕ Е НЕПОВТОРИМ НИТО В ХУБАВОТО, НИТО В ЛОШОТО

Пакостите при ГЕРБ изглеждат личностни и породени от текущата конюнктура (егото на премиера, нуждата от PR за Цветанов, лобизма на Фигосова и т.н.), но по същество са проблем на трайни ценности и порочни практики. Поли-

тическите отношения и навици са сбъркани, а политиците и действията им са техен продукт. Уникалност няма, има допусване на едно и също изречение.

Борисов например даде много несбъднати предизборни обещания. Например – да направи закон за София, след като орева света, че Станишев му вземал парите. Още няма закон, но защо да има, след като и Станишев напразно обещавахе да разваля царски сделки и да строи магистрала. В България стана навик политиците да не носят отговорност за думите си. И не е вярно, че електоратът е наказал Станишев заради несбъднатите обещания. Наказа го, защото се появи Борисов, който обещавахе повече.

ГЕРБ е управляващата партия, която

НАЙ-МНОГО СЕ ОПРАВДАВА СЪС ЗАВАРЕНОТО ТЕЖКО НАСЛЕДСТВО

БСП не се оправдавахе с НДСВ, просто защото наредиха коалиция. Но заедно негодуваха от Иван Костов. Чак до днес. Президентът Първанов също 10 години все се оправдава с Костов.

Борисов е обвиняван в авторитарност, медиите са критикувани за сервилност към властта, което затваря култа към личността. С нещо ситуацията да е по-различна от времето на Костов? При тройната коалиция култовете бяха тройни, защото следваше да се уважат повече личности. Дори и Румен Петков, когато “случайно” пере килими.

БОРИСОВ ОБЕЗСМИСЛЯ РОЛЯТА НА ПАРЛАМЕНТА. АЗ ЛИЧНО НЕ СЕ СЕЩАМ КОГА НЕЩО Е ЗАВИСЕЛО ОТ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ,

като изключим царското управление, когато лобистите бяха “най-самостоятелни” и при несъгласие плашеха с напускане парламентарната

група. При предишния мандат имахме съвет на коалицията, който решаваше вместо парламента. Когато той се изпокараше, тримата големи – Станишев, Сакскобургготски и Доган, се виждаха на шест очи, а понякога към тях се добавяха и ушите на Първанов. Парламентът имаше фиктивна функция и при Костов – той решаваше какво и как да е, а депутатите му чинно гласуваха.

Борисов с право е обвиняван в лош кадрови подбор. Но в речичката на Муравей Радев, Валентин Церовски, Долорес Арсенова, Петър Димитров, Емел Етем и поне още двадесетина имена, изборът му не изглежда чак толкова скандален. Дори Цветан Цветанов, който заръча песен на Веселин Маринов, не бе особено оригинален. Та нали Румен Петков сключи договор със Съюза на писателите, за да възпяват нерадостния полицейски друг.

ВСИЧКО СИ Е СЪЩОТО, РАЗЛИЧНИ СА САМО НЮАНСИТЕ

Борисов е доста по-експресивен, внесе ноухау на управление през телевизора и да се сърди на народа, когато го критикува. Махна здравния министър Божидар Нанев и му прати прокурори, което щеше да е нещо ново и принципно, ако и на личния си лекар Лъчезар Иванов бе пратил про-

курорите, които заслужава. Обещавахе гръмко “генерална, съществена, ценностна промяна” и е на път да не я сбъдне. Но злото има по-дълбоки корени. Те са в лошите практики, в затлачената от лъжи и посредственост политическа традиция. Там някъде е и електоралната сетивност, която се събужда само по избори, колкото да бъде излъгана.

Това може би е банална истина, но си струва да бъде припомнена, защото утре в обществената дискусия няма да се чува нищо, освен “управляващите ни излъгаха”. Кое то вероятно ще е така, но ще е половината от важния разговор. Практиките и моделите ще се споменават само в контекст, че поредните “добри, приказни герои” трябва да ги променят. Премълчаваната половина ще е, че няма как да стане, след като те са техен продукт. Ако се взираме само в лицата от новините, без преглед и извод на целия ни преход, който продължава и днес, ползата ще е никаква.

Властите се сменят, но зигат една и съща сграда. Измамно я наричат ту “демокрация”, ту “алтернатива”, ту “промяна” и ни карат да живеем в нея. ГЕРБ просто е текущият пример.

В. “Сега”

Петдесет години назад – случаят “Жорж Дювал”

След петвековното турско иго нашата скъпа родина България пак попадна под робство. Този път още по-страшно – комунистическо робство. То не бяха кланета, инквизиции, грабежи на чужди имоти и всичко останало, което може да роди един престъпен мозък. Но този път под ножа на гилотината попаднаха и комунисти, които бяха се посветили на една престъпна идеология, ако може да се приеме, че комунизмът има идеология. Започнаха процеси срещу неслучайни комунистически функционери като Трайчо Костов, Горуня, Анев и още стотици комунисти. Всичко това премина под лозунга: **разгром на врага с партиен билет**. Документирано е в том 17 под надслов “Борби и чистки в БКП (1948-1953 г.)” – издание на “Архивите говорят” на Главно управление на архивите при Министерския съвет. На стр. 503 може да се прочете за мъките и страданията, които са преживели “верните чедра на БКП”. Защото, когато гойдоха на власт, започнаха да изтребват цвета на българския народ. Над 200 хиляди души пагнаха под гилотините на БКП или завършиха живота си в лагерите на смъртта!

Тук ще се спра на виден комунистически функционер, който ми беше преподавател в Юридическия факултет. Неговото име е Иван Асен Христов Георгиев с псевдоним Жорж Дювал. Обвинен е в шпионаж в полза на САЩ и на 2 476 машинописни страници, събрани в 123 тома, се описва какво е преживял в преизподнята на Държавна сигурност.

Арестуван е на 9 септември 1963 г. от полковник Иван Костов Охридски и неговата компания в московски хотел. Бил е в Москва по повод конгрес на учени по космическо право, където е присъствал. Часът е 5 сутринта, когато започва неговият разпит в самолета от Москва за София. Изфабрикуваните предварително обвинения срещу шпионина Жорж Дювал започват с известна закана, отправена към него от полковник Иван Охридски, а именно: “А, ама малко злоупотребяваш” и все в този дух. Денонощните разпити, провеждани от десетима изпечени следователи от ДС, и с поставянето на еднотипни въпроси, той отговаря по един и същ начин, като разпитът продължава месеци наред. Срещу палачите си “шпионинът” през цялото време подробно обяснява, че неправилно е обвинен в престъпление, което му се приписва, но упорството на следователите е възнаградено и след като е получил не от собствените си лекарства, които е взимал, лекар от ДС му предписва “специални” такива и резултатът е налице.

Тук ще добавя, че Иван Асен Георгиев е превел Хегел и този превод е над 700 страници. Безброй са неговите публикации като юрист, които показват творческите му и интелектуални възможности. А освен това, когато е бил съветник на българската мисия при ООН, той добросъвестно и с вещина е помагал на съветските представители. Всичко е документирано и срещу това не може да се добави каквото и да е възражение. Накрая в резултат на проведеното следствие и наказателен процес, воден от ВС – второ наказателно отделение, е осъден **на смърт**.

Когато и човек изследва даден въпрос, той трябва (и това е негово задължение) да чуе събраните факти, които потвърждават тезата за “шпионаж”. Това го осъществих. Как? Защитници по наказателното дело са били известни столични адвокати. За съжаление, но и за моя радост, от тях беше останал жив адвокатът Лев Левков. Проведох среща с този над 90-годишен колега и, въпреки възрастта му, спомените от този процес бяха завидни. Разговорът ни завърши с това: изпълнена ли е смъртната присъда на Иван Асен Христов Георгиев? Неговият отговор беше категоричен: Тази присъда не е изпълнена. Според мен, каза Левков, съветските отговорни власти не са позволили това да стане. Те са го прибрали в Съветския съюз, за да почерпят от него поука и знания по редица въпроси, и най-вече по въпросите на космическото право, която тема особено го е интересувала. Това е било готово, докато жизненият му път е свършил.

Далеч съм от мисълта, че от тези редове читателят ще добие по-ясна представа за “шпионина” Иван Асен Христов Георгиев с псевдоним “Жорж Дювал”. Но при желание и интерес, ще може да прочете в книгата, която съм подготвил – “Случаят Жорж Дювал”.

Николай Начев, адвокат

Дискусионно

Българските национални интереси в сферата на Европейския съюз

Националните интереси на всяка държава са приоритетна и най-съществена част от нейното политическо, икономическо, културно и т.н. развитие.

Какви са били българските национални интереси по времето на комунизма и тоталитаризма, какви са сега и какви трябва да бъдат в сферата на Европейския съюз, погледнато от демократична и национално отговорна патриотична позиция? Всички знаем в какви ръце попаднаха българските национални интереси по времето на комунизма и тоталитаризма. Лицата, които отговаряха за българските

национални интереси, бяха все от управляващата комунистическа номенклатура, които с поколения са възпитавани в комунизъм и тоталитаризъм. Най-същественото за тези лица беше противодействието на демократичните държави и смачкването, в не малко случаи унищожаването, на хората от демократичните среди. Знае се за хилядите избити демократично ориентирани българи по затворите в Белене, Ловеч, Скравена и т.н., след 9 септември 1944 г. – хилядите безследно изчезнали, за които и до ден днешен отговор няма. Ето защо отговорност трябва да се търси не само

от комунистите, които са преки извършителни на тези престъпления, а и от фалшивите демократи от СДС, ДСБ, ДПС, НДСВ, които, може да се каже, не направиха нищо съществено по разобличаването на зверствата. Като се има предвид, че в тези партии попаднаха не малко хора, свързани по някакъв начин с бившата комунистическа номенклатура и ДС, а в някои случаи и техните родители, не може да се очаква от последователи и възпитаници на участници в партизанското движение преди 9 септември 1944 г. да защитават отговорно българските национални интереси и интересите на Европейския съюз, защото те винаги са възпитавани и обучавани в комунизъм и тоталитаризъм. Що се отнася до партизаните и партизанското движение преди 9 септември 1944 г., знае се какви престъпления са вършели тези хора.

Не са били редки случаите, когато са крадели агнета от кошарите и кокошки от кокошарниците на селските стопани, а също така сиренето и кашкавала от мандрите. На всички демократично ориентирани хора е ясно в какви ръце попаднаха българските национални интереси и по-конкретно националната сигурност след 9 септември 1944 г. В ръцете на хора, които са се занимавали с крадене на агнета, кокошки, сирене и кашкавал и с ликвидирането на хора от демократичните среди в лагери и затвори, а и извън тях. Не случайно тези хора искаха да превърнат България в 16-а република на СССР. Знаем какво ставаше в СССР, който беше лицето на комунизма и тоталитаризма. Най-значимият политолог на нашето съвремие Збигнев Бжежински и най-успешният и ефективен американски президент Роналд Рейгън, погледнато от демократична и дясноцентристка гледна точка, наричаха СССР “Империя на злото”. Трябва да се знае, че най-голяма заслуга за разпадането и сгромолясването на “империята на злото” има президентът Рейгън и неговият дипломатически екип, който, според мен, беше и е най-качествен и ефективен в историята на САЩ. Ето защо някои хора имат основание да казват, че България е “троянски кон” в Европейския съюз и няма обяснение

фактът, че някои чиновници в Брюксел гледат така наивно на въпроса за наличието на хора, възпитавани в комунизъм и тоталитаризъм, сред техните редици. Буди недоумение и тревога фактът, че за посланик на България в САЩ повторно беше изпратена Елена Поптодорова – членувала в БКП и БСП.

През този двадесетгодишен фалшив и измамнически демократичен преход се правеше, а и все още се прави всичко възможно, на дипломатическа работа да не бъдат изпращани хора от демократичните среди. Обръщам сериозно внимание на всички хора от демократичните среди и ги призовавам повече да не грешат и да не се подлъгват да гласуват за фалшивите демократи от СДС, ДПС, ДСБ, НДСВ И други, които заедно с комунистите, а по-късно преименуваха се на социалисти, съсипеаха и разграбиха България.

Всички хора от демократичните среди трябва да обърнат сериозно внимание на склучения меморандум за гражданско и политическо сътрудничество в създаването на общ антикомунистически народен фронт с благословението на Н. В. Неврокопския митрополит Гервасий. Този меморандум е склучен от Българския национален съюз “Нова демокрация”, Българския национален фронт, Съюза на репресираните, Независимото дружество за защита правата на човека, от граждански сдружения и инициативи и др., надживели комунистическия терор. Обединението на всички хора от демократичните среди в този общ антикомунистически народен фронт ще утвърди истинската, реалната демократична идея в България. Изграждането и утвърждаването на стабилна демократична система на управление в България е най-съществената част от националната ни сигурност, Що се отнася до членството на Турция в ЕС, позицията на Франция и Германия – за привилегировани отношения на ЕС с Турция, е най-правилната позиция, която би трябвало да бъде подкрепена и от България. В никакъв случай не трябва да се допуска пълноправно членство на Турция в ЕС, защото една много малка част от територията ѝ се намира на континента Европа, също така

мюсюлманската религия, която се изповядва в Турция, няма нищо общо с християнските ценности в политическо, икономическо, културно и т.н. отношение, градени в Европа от векове. Като се имат предвид и историческите факти от петвековното турско робство, компромиси в това отношение не трябва да се правят, защото това засяга не само българските национални интереси, и по-конкретно националната ни сигурност, а и националната сигурност на всички държави в ЕС и като цяло сигурността и християнския просперитет на Обединена Европа. Необходимо е изграждането на ефективна и

качествена система за сигурност в ЕС, която да защитава не само българските национални интереси, а и националните интереси на всички държави в ЕС. Подборът на кадрите от българска страна в тази обединена система за сигурност трябва да бъде от демократичните среди, които от десетки години са доказали своята демократична ориентация, а също така да отпаднат всякакви съмнения, че България е “троянски кон” в ЕС.

Павлин Сурашкѝ,
координатор на БНС “Нова демокрация”
за Централна Северна България

Нови книги

Пиер г'Еспаня. Преди клането. Роман за съвременна Македония

По повод съдебния процес срещу ЦК на ВМОРО през 1901 г. българският поет Яворов пише стихотворението “Заточеници”, а френският публицист, есеист и прозаик Пиер г'Еспаня – романа “Преди клането”.

Заточеници

Т. Александрову

От заник-слънце озарени,
алеят морски ширини;
в игра стихийна уморени,
почиват яростни вълни...
И кораба се носи леко
с попътни тихи ветрове,
и чезнете в мъгли далеко
вий, родни брегове.

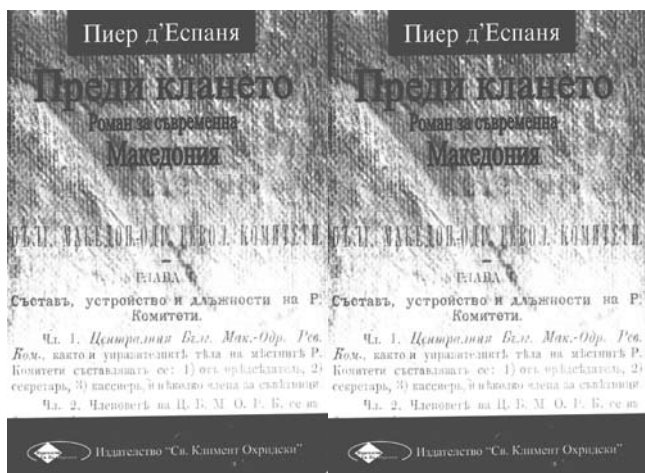
И някога за път обратен
едва ли ще удари час;
вода и суша – необятен,
света ще бъде сън за нас!
А Вардар, Дунав и Марица,
Блакана, Странджа и Пирин
ще греят нам – до гроб зарица
сред споменът един.

Рушители на гнет вековен,
продаде ни предател клет;

служители на дълг синовен,
осъди ни врага заклет...
А можехме, родино свидна,
ний можехме с докраен жар
да водим бой – съдба завидна! –
край твоя свят олтар.

Но корабът, уви, не спира;
все по-далеч и по-далеч
лети, отнася ни... Простира
нощта крилото си – и веч
едва се мяркат очертани
на тъмноmodxър небосклон
замислените великани
на чутният Атон.

И ний през сълзи накупели
обръщаме за сетен път,
назад към скъпи нам предели,
угаснал взор, – за сетен път
простираме ръце в окови
към нашия изгубен рай...
Горчива скръб сърца ни твори. –
Прощавай, роден край!

ПРЕДГОВОР БЪЛГАРСКИЯТ ДУХ В БОРБИТЕ ЗА СВОБОДА НА МАКЕДОНИЯ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА ЕДИН ФРАНЦУЗИН

Много са западните автори, които са проявявали съпричастност към съдбата на българите от времето на турското робство.

След Берлинския конгрес (1878) интересът на западните общества към Балканите и особено към българите, останали отново под гнета на султана, получава нов подтик. Създаването на ВМОРО, гъстата мрежа от

революционни комитети в Македония и Одринско, бързият процес на узряване на народа за организирана борба срещу поробителя, Илинденско-Преображенското въстание, неговото потушаване и по-нататъшната борба на българите събуждат не само интереса на западните автори, но и дълбока симпатия към справедливостта на националната ни кауза извън пределите на свободното отечество. Някои достойни представители на своите нации и забележителни хуманисти, като американците Алберт Сониксен и Артър Смит, дори приеха да бъдат обикновени четници в редиците на македоно-одринските борци и безспорно, след като се завърнаха в родината си, описаха преживелиците си, които ги шат самата истина – трагична и героична. Появиха се и други книги като: “В страната на мъчениците” на австрийския дипломат Алфред Рапопорт; а по-късно, след Първата световна война, и забележителните разследвания на американеца Уил С. Мънро “България и нейните хора”; “Българското лято” на французина Марсел Дюнан; станалата така популярна книга на Анри Поззи “Войната се връща”, разобличаваща сръбската денационализаторска политика във Вардарска Македония и Западните покрайнини.

Творбите на тези автори са преведени на български. Някои от тях са получили широка известност. Но има две забележителни произведения на двама французи – романът есе на Пиер д’Еспания “Преди клането” (1902) и историко-публицистичният труд на Жорж Буске “История на българския народ” (1909), които и до днес не са познати на българския читател.

Появата на “Преди клането” в превод на български език е не само значително събитие в културния ни живот, но и сериозно предизвикателство към апатичния спрямо тегобите на по-далечното ни минало съвременен българин.

* * *

За първи път чух името на Пиер д’Еспания и заглавието на неговата книга “Преди клането” някъде през 1987 или 1988 г. Тогава Христо Матов, племенник на колоса на революционната мисъл в поробените Македония и Одринско Христо Матов и син на войводата Милан Матов, ми говори дълго за нея. Дори ми показа и изрезка от вестник, в който беше поместена статия, посветена на тази книга. Събитията след това ни връхлетяха като стихия. Отхвърлени бяха ценностите на тоталитаризма, но за съжаление демокрацията грижовно съхрани най-жилавата от тях – немарата към сложностите, към трагиката на народностното ни битие, към неосъщественото ни национално обединение. Точно този момент от процеса на промените събуци отново у хората, които виждаха в политическия прелом средство за излекуване на старите болести. И отново потомъкът на войводите,

този път по-настойчиво и по-решително, постави пред съмишленици въпроса за българското издание на книгата на Пиер г'Еспаня.

Сега, когато усилията му се увенчаха с успех и "Преди клането" е факт в българския културен живот, можем по-спокойно да анализираме някои становища, изразени по адрес на книгата и нейния автор.

Отдавна вече съм прочел статията от изрезката, която Христо Матов ми беше показал преди двайсетина години. Това е може би първото по-подробно представяне на романа "Преди клането". Авторът е Марин Галовски, а статията е озаглавена "Книга, която се ражда отново". Вестникът е "Народна култура", 25 януари 1985 г.

За Пиер г'Еспаня и "Преди клането" споменава и Христо Силянов в "Освободителните борби на Македония" (том I, стр. 114, София, 1933). А по-късно племенникът на Яворов г-р Найден Найденов в статия, проследяваща генезиса на някои от поемите на поета, също се спира на тази творба (Бюлетин "Нашето минало", януари-март, стр. 6, Чирпан, 1961 г.).

Месеци преди да се появи българският превод, френският оригинал беше прочетен от един наш съвременник, кръвно свързан с Македония и с нейната трагична съдба – инженер Никола Ачков. Неговият отзив (в ръкопис) е израз на възхищение от творбата, която досега имаше по-скоро някакъв тайнствен и митичен ореол: "То е като да откриеш едно неподозирано наследство сред куп пожълтели и орфани листа. Книгата на Пиер г'Еспаня може да се окаже приятна изненада за всеки българин и истинско откровение за тези, които носят като лична съдба описаните в нея събития.

Изненадващо е как още преди 100 години чужденецът французин е съумял да представи с такова проникновение и съчувствие един по време кратък, но забележителен по значение, момент от историята на обикнат от него народ и да направи това с толкова чувство и вдъхновение..."

Българският превод и издаването на "Преди клането" е победа за всички българи, които са убедени, че, без познаване на миналото си, всеки народ живее в нереално настояще и е обречен да остане без бъдеще.

Иван Николов

Лагорсь, 10 октомври 2010

Пишат ни

Уважаеми Господинъ Спасовъ,

Отъ дълго време не съмъ се обадилъ слѣдствие една доста тежка автомобилна злополука, която ме задържа въ болницитѣ повече отъ 3 месеца. Завърнахъ се тукъ, вкжщи, само на 7-и. Мжчно ставамъ правъ и ходя само у дома, но малко, и то съ деамбулаторъ (бастунъ съ 4 крака), или повече – съ кресло съ колела. Не се оплаквамъ, но лечението ще бжде още доста дълго. Слава Богу, че е така. Главата ми не се е още съвсемъ съвзела, тъй че не си спомнямъ дали съмъ ви изпратилъ за тази година малка помощъ. На всѣки случай ще искамъ на мойта банка утре да ви изпрати чрезъ прехвърляне до вашата банка нѣколко евра, както всѣка година.

Получих завчера броя на "Борба" за възпоменание на този черенъ 9 септември. Какъ мжое човѣкъ да забрави комунистическитѣ звѣрства? Както винаги, прочетохъ най-внимателно това послѣдно списание. Подозирахъ още отъ началото, че ще има звѣрства, но до такава стѣпень... Престѣпницитѣ трѣбваше да бждатъ наказани отъ сѣдилищата наяве, та цѣлиятъ народъ да научи цѣлата звѣрска истина. Късно е сега, но се надѣвамъ, че може да се оправи всѣ пакъ. Спомнямъ си, че когато Желевъ стана президентъ, писахъ на моя братовчедъ, че този човѣкъ ще измами не само СДС, но и много други.

Не знамъ дали тѣзи редове сж правилни. Главата ми не се е още съвсемъ съвзела, тъй че не смѣя да изкажа моите мнения относно други гледища за нѣколко статии. Всѣ пакъ на

страница 25 става въпросъ още на първия редъ за “устно и писмено слово, произношението и правописътъ, които хармонизиратъ езика”. За правописа не може ли да се завърнатъ буквите “ж” и “ѣ”. Напримеръ: “сж” се хваща по-лесно от “са” – тѣ сж черни, отколкото тѣ са черни. Нѣщо друго: ужасенъ съмъ да чета статии, пълни съ чужди думи, най-много френски. За всѣка чужда дума има съответна българска дума. Стига да се търси въ речницитѣ.

Извинете това разбъркано писмо и приеете моите най-сърдечни благопожелания за животь, здраве и успѣхъ за България, дано Борисовъ да сполучи да я извади оттамъ, дето я потънаха червенитѣ.

Искрено Вам преданъ Пиеръ Дѣлчевъ

До редакцията на сп. “Борба”, София

Скъпи съидейници,

Благодаря за изпращаните ми 5 броя от “Борба”, които разпространявам сред наши съмишленици. Списанието се чете не само от близки до нашите идеи, но и от хора, които са наши противници. Те има също какво да научат от него, а и какво да се поучат.

Моля, ако е възможно, през 2011 г. да увеличите с две-три бройки количеството, което ми изпращате за разпространение. Читателите се увеличават, а и интересът също.

Желая ви през настѣпващата 2011 година здраве и дълъг живот.

За България!

Иван Апостолов – Велики Преслав, обл. Шумен

До “Борба”, София

Драга редакция,

Весела Коледа и успешна 2011 година! Бъдете здрави и през нея да ръководите издаването на нашето списание “Борба”. Не се плашете да излагате онези, които забравят, че са българи и лазят в краката на комунистите-социалисти.

Атанас Петров – Каварна

До редакцията на “Борба”, Чикаго, САЩ

Уважаема редакция,

Пожелавам ви през настѣпващата 2011 година все така с любов да ръководите издаването на списание “Борба”. Аз не съм ваш съмишленик, нито последовател. Прави чест на редакторите, които правят подбора на материалите, отпечатани в него, за това, че всеки брой, поддържайки линията, има своя физиономия и насоченост. Не плагиатствам, но списание “Борба” ми доставя доста материали, които използвам при издаването на бюлетина на организацията, в която членувам и идеите на която съм приел.

А. Ангелов – Павликени

На 9 септември 2010 г. беше отслужена панихида на жертвите на комунизма и тоталитаризма след 9 септември 1944 г. в Плевен. Панихидата беше отслужена пред паметника на жертвите на комунизма и тоталитаризма от свещеници от църквата “Св. Николай”.

На панихидата слово произнесе председателят на Съюза на репресираните след 9 септември 1944 г. г-н Петър Петков. В словото си той каза, че на този ден се установява кървавият полувековен комунистически терор в България. Над 32 хиляди са неговите жертви. Над 85 хиляди са натикани, измъчвани и убивани в лагери и затвори. Над 400 хиляди са политическите затворници и неудобните на комунистическата власт, на които ѝ беше лепнат етикет “врагове на народа”. В заключение г-н Петков каза, че с присъствието си почитаме паметта на всички жертви на комунизма и тоталитаризма и заклеимяваме техните убийци.

**Павлин Сирашки,
координатор на БНС “Нова демокрация”
за Централна Северна България**

In memoriam

И тази година, както всяка досега, пред параклиса в парка на НДК в София, бе отслужена панихида за упокой на жертвите на комунизма.

Службата бе извършена от митрополит Гервасий в съслужение със свещениците към параклиса.

След панихидата прочувствено слово произнесе митрополит Гервасий. Говориха също така представители на Съюза на репресираните и Съюз "Горяни".

Бяха поднесени венци и цветя пред паметната стена, на която са изписани имената на хиляди жертви на комунистическия терор.

На панихидата присъстваха представители на политически партии, СБНЛ, Българският национален фронт, Инк. – Чикаго, САЩ, на Младежкия антикомунистически съюз, на антикомунистически и национални движения, много граждани.

Г-н Добрин Радин – председател на ПП "Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г." пред паметната стена на убитите от комунистите, ограждаща параклиса

Част от паметната стена с имената на жертвите на комунизма

Важно съобщение

Издаването на "Борба" се финансира единствено от помощи на читателите си. То не получава субсидии и помощи от партийни и държавни каси, затова е независимо в писанията си и отразява истината такава, каквата е. Предвид това подпомагането му се явява от изключителна важност. За помощи молим да се използват следните адреси:

В щатски долари: BNF, Inc. "Borba", Alex Darvodelsky, 708 Florenge, Park Ridge, IL 60068, USA, Chicago

В левове: България, 4470 Белово, 21 "Алабак" – "Борба" – Гощко Петров Спасов, ули:

Bulgaria – Sofia Unicredit Bulbank, Bul. "Stamboliiski" 143

SWIFT code: UNCRBGFSF, IBAN – BG 78 UNCR 96604236903113 ERU

IBAN – BG 18 UNCR 96604136903110 USD

"Borba" – Goshko Petrov Spasov, Bulgaria, 4470 Belovo, 21 Alabak Str.

БОРБА

Призив!

Българино,

Обръщаме се критично към теб, който ще кажеш: “От мен нищо не зависи, аз нищо не мога да променя”.

Братя Българи,

Защо се оставяме да ни влачи мръсното течение, наречено прехог?

Зашеметени от вихъра на динамичното всекидневие, заслепени от сладникавото понятие “демокрация”, всички ние сме принудени да понасяме увеличаващите се негативи на съвременното обществено развитие: заплахите от новите болести, синтезирани във военните лаборатории, разпространението на различни агресивни религиозни секти, настъплението на ислямския екстремизъм и много други.

Трябва да търсим пътища да се организираме и обединяваме.

Хора, бдете!

Не бъдете безучастни наблюдатели! Да дадем организиран отпор на престъпната и предателска политическа олигархия! Идват решаващи избори. Най-важното е сега да се гласува за националноотговорна сила, с реален шанс за участие в следващия парламент. Вие – негласуващите, сте повече от тези, които гласуват. Редно ли е малцинството да определя вашата съдба? Не се страхувайте и срамувайте, когато ви обвиняват, че сте националисти. Българският национализъм е патриотично, социално и гражданско движение. То е за съхранение на държавата и нацията ни.

**Търпението е разрушително,
а мълчанието – гибел!**

(Извадки от извънредния бюлетин на Българските национални легиони)

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Весела

Коледа

пестимата

2011 година

Въра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД